

Počeci Kineske Komunističke Partije

Predgovor

Prema knjizi *Objašnjavanje jednostavnih i analiziranje složenih karaktera (Shuowen Jiezi)* koju je napisao Xu Shen (147 pr.n.e), tradicionalni kineski znak koji ima značenje “partija” ili “banda” sastoji se od dva radikala koji odgovaraju rečima “tih ili ravan” i “taman ili crn” podudarajućim redom, podrazumevajući smisao “tih taman”. “Partija” ili “član partije” (što isto može biti protumačeno kao “banda” ili “član bande”) ima potcenjujuće značenje. Konfučije je rekao: “Čuo sam da se plemenit čovek ne bi pridružio bandi (partiji).” U fusnotama *Analekata (Lunyu)*, se objašnjava da ljudi koji pomažu jedni druge da sakriju zločine i čine čine bandu (partiju). U kineskoj istoriji, političke klike često su se zvale *Peng Dang*, što je sinonim za “bandu hulja” i povezano je s organizovanjem u svrhu zadovoljavanja ličnih ciljeva.

Kineski građanin posmatra sliku kineskog komunističkog vođe Mao Cetunga kako proglašava formiranje Narodne Republike Kine pred kapijom Zabranjenog grada, 1949.god. Uprkos drugačijoj tvrdnji Kineske Komunističke Partije, istorija KPK je bila ispunjena krvlju nevinih i prevarenih. (Slika: GOH CHAI HIN/AFP/Getty Images)

Zašto se Komunistička Partija pojavila i na kraju ugrabila vlast u modernoj Kini? Kineska Komunistička Partija (KPK) je neprekidno ulivala u glavu kineskom narodu da je istorija izabrala KPK, da su ljudi izabrali KPK i da “bez KPK-a ne bi bilo nove Kine.”

Da li je kineski narod izabrao Komunističku Partiju svojom inicijativom? Ili, da li je Komunistička Partija nametnula svoje sebične interese i svoja gledišta kineskom narodu? Moramo naći odgovore u istoriji.

Od kasne dinastije Qing do ranih godina republikanskog perioda (1911-1941), Kina je osetila ogromne spoljne udarce i pokušaje unutrašnje reforme. Kinesko društvo je bilo u mučnom metežu. Mnogi intelektualci i ljudi uzvišenih ideala su želeli spasiti zemlju i njen narod, ali usred krize i haosa nacije, njihov osećaj zabrinutosti se povećao, dovodeći prvo do razočaranja i onda do potpunog gubljenja nade. Kao ljudi koji se obraćaju bilo kom dostupnom doktoru za vreme njihove bolesti, oni su tražili svoja rešenja izvan Kine. Kada su britanski

i francuski stilovi propali, oni su se prebacili na rusku metodu. Nadajući se uspehu, nisu oklevali propisati najekstremniji lek protiv bolesti, s nadom da će Kina brzo postati jaka.

Pokret Četvrtog maja 1919. godine je bio odraz takvog očajanja. Neki su ljudi propagirali anarhizam; drugi su predlagali da se odbace doktrine Kunfučija, a treći su čak savetovali da se unese strana kultura. Ukratko, oni su odbacivali kinesku tradicionalnu kulturu i bili protiv Konfučijeve doktrine srednjeg puta. Pohlepno želeći da idu prečicom, propagirali su uništenje svega tradicionalnog. S jedne strane radikalni članovi među njima nisu imali način kako služiti državi, a s druge strane čvrsto su verovali u svoje vlastite ideale. Osećali su da je svet beznadežan, verujući da samo oni sami mogu naći ispravan pristup razvoju kineske budućnosti. Bili su za revoluciju i nasilje.

Razna iskustva su dovođila do raznih teorija, principa i puteva među raznim grupama. Najzad, grupa ljudi je susrela poslanike Komunističke partije iz Sovjetskog Saveza. Ideja "upotrebiti silovitu revoluciju da bi se domogli političke vlasti," se uzdigla od teorije Marksizma-Lenjinizma i privukla je njihovu misao i bila u skladu s njihovom željom da spasu državu i njene ljude. Zbog toga su predstavili Komunizam, pojam sasvim stran u Kini. Sve u svemu, 13 poslanika je učestvovalo na prvom Kongresu KPK-a. Kasnije, neki su umrli, neki su pobjegli, neki su radili za okupatorsku japansku silu i postali izdajice, a neki su napustili KPK da bi se pridružili Kuomintangu (Nacionalnoj Partiji, dalje se spominje kao KMT). 1949. godine, kad je KPK došla na vlast, samo Mao Cetung i Dong Biwu su ostali od originalnih 13 članova partije. Nejasno je da li su osnivači KPK bili svesni u to vreme da "božanstvo" koje su doneli iz Sovjetskog Saveza, u stvari avet zla, a da je lek koji su tražili da bi ojačali naciju, zapravo je bio smrtonosan otrov.

Sve-ruska Komunistička Partija (Boljševika) (kasnije poznata kao Komunistička Partija Sovjetskog Saveza), tek pobedivši u revoluciji, bila je opsednuta ambicijama prema Kini. 1920. godine, Sovjetski Savez je osnovao Daleko-istočni biro u Sibiru, ogranak Treće Komunističke Internacionalne, ili Kominterne. Bio je odgovoran za upravljanje novoosnovane Komunističke Partije u Kini i drugim zemljama. Kratko nakon utemeljenja, zamenik upravnika, Grigori Voitinski, došao je u Peking i kontaktirao Komunističku avangardu, Li Dazhaoa. Li je uređio da se Voitinski susretne s drugim Komunističkim vođom u Šangaju, Chen Duxiuom. Avgusta meseca 1920. godine, Voitinski, Chen Duxiu, Li Hanjun, Shen Xuanlu, Yu Xiusong, Shi Cuntong i drugi su se počeli pripremati za osnivanje KPK.

Juna meseca 1921. godine, Zhang Tailei je došao u Irkutsk u Sibiru, gdje je podneo predlog Daleko-istočnom birou, predlažući da osnuju KPK kao ogranak Kominterne. 23. jula, 1921. godine, pomoću Nikolskog i Maringa iz Daleko-istočnog biroa, KPK je bila zvanično osnovana.

Komunistički pokret je tada bio predstavljen Kini kao eksperiment i od tada se KPK postavljala iznad svega, pokoravajući sve na svom putu, time donoseći beskrajne katastrofe Kini.

KPK je postepeno rasla množenjem zla

Nije lak zadatak predstaviti stranu avet kao što je Komunistička partija u Kini, nešto sasvim u neskladu s kineskom tradicijom, zemljom sa 5.000 godina civilizacije. Tokom istorije, KPK je, od svog utemeljenja do dostizanja i održavanja političke vlasti, postepeno je postajala sve više i više zla. U tom razvitku KPK je upotrebila devet nasleđenih karakterističnih osobina koje je Komunistička avet donela sa sobom: zlo, prevaru, huškanje, puštanje izmeta društva, špijunažu, pljačku, eliminaciju i kontrolu. Odgovarajući neprekidnim krizama, KPK je još više utvrdila i ojačala načine i domašaj u kojem su te opake osobine igrale ulogu.

Prva nasleđena osobina: Zlo - Ustoličenje zlog oblika Marksizma-Lenjinizma

Marksizam je u početku privukao kineske komuniste svojom floskulom “upotreba silovite revolucije da bi uništili aparaturu stare države i osnovali diktaturu proletarijata.” Tačno to je koren zla Marksizma i Lenjinizma.

Marksistički materijalizam se bazira na usko ekonomskim pojmovima snage proizvodnje, relaciji proizvodnje i viška vrednosti. Za vreme ranog stadijuma nerazvijenog kapitalizma, Marks je kratkovido prevideo da će kapitalizam izumreti, a proletarijat pobediti, što se sada pokazuje pogrešnim. Marksističko-lenjinistička nasilna revolucija i diktatura proletarijata unapređuju političku silu i proleterku vlast. Komunistički manifest je povezao istorijsku i filozofsku bazu Komunističke partije sa sukobom i borbom klasa. Proletarijat se udaljio od tradicionalnog morala i društvenih odnosa da bi ugrabio vlast. Kad su se prvi put pojavile, doktrine komunizma su postavljene protiv cele tradicije.

Ljudska priroda odbija nasilje. Nasilje navodi ljude da budu okrutni i tiranski. Stoga, u svim mestima i svim vremenima, ljudski rod je načelno odbijao pretpostavke nasilne teorije Komunističke partije, teorije kojoj nema presedana u bilo kojim bivšim sistemima misli, filozofijama ili tradicijama. Komunistički sistem terora je pao na zemlju kao niotkuda.

Ideologija KPK je izgrađena od pretpostavke da ljudska bića mogu pokoriti prirodu i transformisati svet. Komunistička partija je privukla mnogo ljudi sa svojim idealima “oslobađanja celog ljudskog roda” i “svetskog jedinstva”. KPK je prevarila mnoge ljude, pogotovo one koji su bili zabrinuti za stanje ljudskih bića i koji su želeli da utiču na društvo. Prema tome, ti ljudi su zaboravili da iznad postoje Nebesa. Inspirisani lepim, ali tvrdoglavo neispravnim pojmom “građenja nebesa na zemlji” oni su prezirali tradiciju i gledali sa visine na život drugih, koji su se zauzvrat okaljali. Oni su sve to uradili pokušavajući dati KPK hvale vrednu službu i postići čast.

Komunistička Partija je predstavila fantaziju “Komunističkog raja” kao istinu i pobudila ljudsko oduševljenje da se za to bore: “Razum tutnji novom kreaciojm, rađa se bolji svet.” [1] Upotrebljavajući takvu apsolutnu i

neverovatnu ideju, KPK je presekla vezu između čovečanstva i nebesa, presekla liniju života koja veže kineski narod s njihovim praocima i narodnom tradicijom. Pozivanjem ljudi da daju svoje živote za komunizam, KPK je ojačala svoju sposobnost da nanese štetu.

Druga nasleđena osobina: Obmana - zlo mora da vara da bi se izdalo za dobro

Zlo mora lagati. Da bi koristila radnu klasu, KPK im je davala naslove "najnaprednija klasa", "nesebična klasa", "vodeća klasa" i "pioniri proleterske revolucije." Kad su Komunističkoj partiji bili potrebni seljaci, obećavala je "zemlju seljacima." Mao je aplaudirao seljacima, govoreći: "Bez siromašnih seljaka ne bi bilo revolucije; poricanje njihove uloge je opovrgavanje revolucije." [2] Kad je Komunističkoj Partiji bila potrebna pomoć kapitalističke klase, nazivala ih je "drugovi saputnici u proleterskoj revoluciji" i obećavala im "demokratski republikanizam." Kad je KMT umalo uništio Komunističku partiju, ona je glasno apelovala, "Kinezi, nemojte se boriti protiv Kineza". Ali, šta se dogodilo? Čim se anti-japanski rat završio, KPK se okrenula punom snagom protiv KMT-a i svrgla njihovu vladu. Na sličan način, KPK je uklonila kapitalističku klasu kratko nakon preuzimanja kontrole nad Kinom, i na kraju preobrazila seljake i radnike u siromašni proleterijat.

Pojam ujedinjenog fronta je tipičan primer laži koje KPK izgovara. Da bi pobedili u građanskom ratu protiv KMT-a, odustavši od svoje obične taktike, KPK je usvojila "politiku privremenog ujedinjenja" sa svojim klasnim neprijateljima, uključujući zemljoposjednike i bogate seljake. 20. jula, 1947.godine, Mao Cetung je izjavio "Osim nekoliko nazadnjačkih elemenata, trebamo prihvatiti labavije stanovište prema klasi zemljoposjednika...da bi smanjili neprijateljske elemente". Nakon što je KPK došla na vlast, zemljoposjednici i bogati seljaci nisu izbegli genocid.

Reći jedno, a raditi drugo je normalno za Komunističku partiju. Kad je KPK trebala upotrebiti KMT, uveravala je da obe strane "teže dužem periodu koegzistencije, razvijaju zajednički pravac, iskreni su jedni s drugima i dele čast i sramotu." Nakon što je ugrabila vlast 1949. godine, ipak je eliminisala svakog ko je podigao glas za demokratiju, označavajući ih protiv-partijskim reakcionarima. Svako ko je protivrečio ili odbio da se pridržava partijskih pojmova, reči, dela ili organizacije je bio eliminisan. Marks, Lenjin i vođe KPK su bili uvereni da politička snaga Komunističke Partije ne sme biti podeljena s nijednim drugim individualcima ili grupama. Od samog početka, Komunizam je u sebi jasno nosio gen diktature. Komunizam je tiranski; KPK nije nikad koegzistirala s nijednim drugim političkim partijama ili grupama na čestit način. Čak za vreme tzv. "blagog" perioda, KPK koegzistencija s drugima je najviše bila koreografsko izvođenje.

Istorija nam govori da ne verujemo nikakvim obećanjima KPK, niti da verujemo da će bilo koje obaveze KPK biti ispunjene. Verovanje rečima Komunističke partije može lako koštati života.

Treća nasleđena osobina: Podsticaj – vešto forsiranje mržnje i podsticanje borbe među narodnim masama

Obmana obično služi podsticanju mržnje. Borba se oslanja na mržnju. Gde mržnja ne postoji, može se proizvesti.

Duboko ukorenjeno patrijahalno rodovsko uređenje u seoskoj okolini je služilo kao osnovna prepreka Komunističkoj partiji da osnuje političku silu. Seosko društvo je u početku bilo harmonično i odnos među zemljoposjednicima i najamnicima nije bio sasvim agresivan. Zemljoposjednici su rukovodili i iznajmljivali zemlju seljacima, koji su se onda pouzdali u zemlju da bi preživeli. Drugim rečima, zemljoposjednici su nudili seljacima sredstvo da prežive, a zauzvrat seljaci su izdržavali zemljoposjednike.

KPK je taj uzajamno zavisni odnos premetnuo u ekstremni otpor klase i klasnu eksploataciju. Harmonija se pretvorila u agresivnost, mržnju i borbu. Razumno je učinjeno da bude nerazumno, red je napravljen da bude kaos, republikanizam da bude tiranija. Komunistička partija je podržavala ukidanje privatnog vlasništva, ubistvo i pokolj zemljoposjednika, bogatih seljaka i njihovih porodica. Mnogi seljaci nisu bili spremni uzeti imovinu drugih. Neki su noću vratili imovinu koju su uzeli zemljoposjednicima tokom dana, ali radni kolektiv KPK u seoskim područjima ih je kritikovao da imaju “svest donje klase.”

Da bi pobudila mržnju klasa KPK je svela kinesko pozorište kao oruđe propagande. Poznata priča o klasnoj tiraniji, Belokosa devojka, prvobitno je bila priča o besmrtnici i nije imala nikakve veze sa sukobima klasa. Pod perima vojnih pisaca, to je pak preobraženo u “modernu” dramu, operu i balet, koji su upotrebljavani da pobude klasnu mržnju.

Podstrekivanje narodnih masa da se bore jedni s drugima je klasični trik KPK. KPK je izmislila 95:5 formulu zadatka klase: 95 posto stanovništva je bilo raspoređeno po raznolikim klasama koje su mogle biti pridobijene, dok su ostalih 5 posto proglašeni za klasne neprijatelje. Ljudi među onih 95 procenata bili su osigurani, ali protiv onih među drugih 5 procenata su se borili. Iz straha, da bi se zaštitili, ljudi su nastojali biti uključeni u onih 95 procenata. To je dovodilo do mnogo slučajeva u kojima su ljudi nanosili štetu drugima, nanoseći čak nove uvrede. KPK je upotrebljavajući huškanje u mnogim svojim političkim pokretima, poboljšala tu tehniku.

Četvrta nasleđena osobina: Oslobođanje taloga društva - huligani i talog društva formiraju redove KPK

Oslobođanje taloga društva proizvodi zlo, a zlo mora da koristi talog društva. Komunističke revolucije su često upotrebljavale ustanak hulja i otpadaka društva. Pariska Komuna je, na primer, zapravo uključivala ubistva, paljevinu i nasilje predvođeno talogom društva. Čak je i Marks govorio o “proletarijatu hulja”. U *Manifestu Komunističke partije*, Marks je rekao: “Opasna klasa, talog društva, ta pasivno gnjileća gomila koju su odbacili najniži slojevi starog

društva, može, tu i tamo, biti uvučena u pokret proleTERSke revolucije; njeni životni uslovi, međutim, daleko više je pripremaju za ulogu podmićenog oruđa reakcionarne spletke.” S druge strane, Marks i Engels su smatrali seljake za nesposobne da budu bilo koja društvena klasa zbog njihove tzv. fragmentisanosti i neznanja.

KPK je dalje razvila mračnu stranu Marksove teorije. Mao Cetung je rekao: “Talog društva i hulje je društvo uvek preziralo, ali oni su zapravo najhrabriji, najtemeljiti i najčvršći u revoluciji na seoskim područjima.”[4] Lumpen-proletarijat je istakao nasilnu narav KPK. Reč “revolucija” na Kineskom doslovno znači “oduzimanje života,” što zvuči užasno i katastrofalno svim dobrim ljudima. Međutim, partija je uspela prožeti “revoluciju” pozitivnim značenjem. Isto tako, na raspravi o terminu “lumpen-proletarijat” za vreme Kulturne revolucije, KPK je osetila da “lumpen” ne zvuči dobro, pa je tako to zamenila samo za “proletarijat”.

Drugo ponašanje taloga društva je nitkovsko. Kad ih kritikuju da su diktatori, činovnici Partije otkrivaju svoju sklonost ka ršavim postupcima i bestidno kažu: “Vi ste u pravu, to je upravo ono što mi radimo. Kinesko iskustvo nakupljeno tokom prošlih decenija zahteva da primenjujemo takvu snagu demokratske diktature. Mi to nazivamo “narodna demokratska diktatura.”

Peta nasleđena osobina: Špijunaža - infiltriranje, uništavanje, izdaja

Osim varanja, huškanja na nasilje i zapošljavanja taloga društva, tehnika špijunaže i sejanja razdora je takođe upotrebljavana. KPK je vešta u infiltriranju. Pre nekoliko decenija, “trojka” najboljih tajnih agenata KPK, Qian Zhuangfei, Li Kenong i Hu Beifeng, su zapravo radili za Chen Geng-a, direktora Špijunskog Odseka Br. 2 u Centralnom Komitetu KPK. Kad je Qian Zhuangfei radio kao tajni sekretar i pomoćni upravnik Xu Enzeng-a, direktora Istražnog Biroa KMT-a, upotrebio je zaglavlje pisma Odeljenja Organizacije KMT-a da bi napisao dva pisma Li Kenongu, koja sadrže tajnu informaciju prvog i drugog strateškog plana KMT-a da se opkole KPK trupe u Jiangxi provinciji, koji ih je predao Ču En Laju [5] Aprila meseca 1930.godine, specijalna dvostruko-agentska organizacija koju je finansirao Centralni Istraživački Ogranak KMT-a bila je osnovana u severo-istočnoj oblasti Kine. Na površini, pripadala je KMT-u i Qian Zhuangfei je rukovodio, ali iza kulisa KPK je rukovodila time i Chen Geng je to predvodio.

Li Kenong se pridružio Glavnom štabu oružanih sila KMT-a kao kriptograf. Li je bio čovek koji je dekodirao hitnu poruku u vezi hapšenja i ustanka Gu Shunzhang-a [6], direktora tajnog biroa KPK. Qian Zhuangfei je odmah poslao dekodiranu poruku Ču En Laju, tako sačuvavši mnoge špijune da ne budu uhvaćeni u klopki.

Yang Dengying je bio specijalni pro-komunistički izaslanik za Centralno Istraživački Ured KMT-a, koji je bio smešten u Šangaju. KPK mu je dozvolila da hapsi i ubija one koje je KPK smatrala nepouzdanima. Stariji činovnik iz

provincije Henan je jednom uvredio kadra partije i njegovi ljudi su povukli tajne niti da bi ga stavili u zatvor KMT-a nekoliko godina.

Za vreme Oslobođilačkog rata [7], KPK je uspela da ubaci tajnog agenta koji je bio blizak Čang Kaj Šeku [8]. Liu Pei, general-pukovnik i pod-ministar odeljenja odbrane je bio odgovoran za slanje vojske KMT. Liu je u stvari bio tajni agent KPK. Pre nego što bi vojska KMT-a došla do svog idućeg zadatka, ta informacija o planiranom položaju razvijanja formacije vojske bi već došla do Yan'ana, glavnog štaba KPK. Komunistička partija bi napravila plan odbrane prema tome. Xiong Xianghui, sekretar i veran potčinjeni Hu Zongnana [9], je otkrio Ču En Lajov plan da se prodre u Yan'an. Kad su Hu Zongnan i njegove trupe došli do Yan'ana, on je bio napušten. Ču En Laj je jednom rekao: "Predsednik Mao je znao vojne komande koje je Čang Gaj Šek izdavao pre nego što su one dolazile do kapetana Chiangove vojske."

Šesta nasleđena osobina: Pljačkanje - krađa pomoću trikova ili nasilje postaje "Novi Poredak"

Sve što ima KPK je stekla pljačkom. Kad je KPK sakupljala Crvenu Armiju da bi uspostavila svoju vlast pomoću vojne sile, trebao im je novac za oružje i municiju, hranu i odeću. KPK sakupljala fondove potiskivanjem lokalnih tirana i pljačkanjem banaka, ponašajući se upravo kao bandit. Na primer, na zadatku koji je predvodio Li Xiannian, jedan od starijih vođa KPK, Crvena Armija je kidnapovala najbogatije porodice u glavnom gradu okruga u području provincije zapadnog Hubei. Oni nisu kidnapovali samo jednu osobu, već po jednu osobu iz roda svake bogate porodice. Ti kidnapovani su bili održavani u životu da bi bili otkupljeni od strane svojih porodica u zamenu za neprekidnu novčanu podršku armije. Tek kad je Crvena Armija bila zadovoljna ili su izvori bogatstva porodice kidnapovanih bila sasvim iscrpljena, taoci bi bili poslati kući, mnogi na ivici života. Neki su bili toliko ozbiljno zaplašeni da su umrli pre nego što su se mogli vratiti.

"Slamanje lokalnih tirana i zaplenjivanjem njihove zemlje", KPK je proširila trikove i mete svoje pljačke na celo društvo, zamenjujući tradiciju "novim poredkom". Komunistička partija je činila svakakve vrste loših dela, mala i velika, dok nije uopšte činila ništa dobro. Partija nudi sitne usluge svakome da bi huškala jedne da osude druge. Radi toga milosrđe i vrlina sasvim nestaju i zamenjeni su sukobima i ubijanjem. "Komunistička utopija" je zapravo eufemizam za nasilnu pljačku.

Sedma nasleđena osobina: Borba - uništava nacionalni sistem, tradicionalne činoe i poretke

Prevara, huškanje, puštanje na slobodu taloga društva i špijunaža služe svrsi pljačke i borbe. Komunistička filozofija podržava borbu. Komunistička revolucija apsolutno nije bila neka neorganizovana tuča, razbijanje i pljačka. Mao je rekao: "Glavni cilj napada seljaka su bili mesni tirani, zlo niže plemstvo i razulareni zemljoposednici, ali u prolazu oni su takođe naneli štetu svim vrstama patrijahalnih ideja i institucija, korumpiranim činovnicima u gradovima i

lošim praksama i navikama u seoskim područjima.” [4] Organizovan pokušaj je započet da bi se uništio celokupan tradicionalni sistem i navike seoskog područja.

Komunistička borba takođe uključuje oružanu silu i oružanu borbu. “Revolucija nije svečana večera, pisanje članaka, slikanje slike ili vezenje veza; to ne može biti tako uglađeno, tako lagodno i otmeno, tako blago, milosrdno, ljubazno, uzdržljivo i velikodušno. Revolucija je ustanak, akt nasilja pomoću koga jedna klasa ruši drugu.” [4] Borba je neizbežna kad se pokušava osvojiti vlast nad državnom silom. Nekoliko decenija kasnije, KPK je upotrebila istu karakteristiku borbe da bi “obrazovala” iduću generaciju za vreme Velike Kulturne Revolucije.

Osma nasleđena osobina: Eliminacija - utemeljuje potpunu ideologiju genocida

Komunizam je učinio mnoge stvari s apsolutnom okrutnošću. KPK je obećala intelektualcima “nebesa na zemlji.” Posle ih je označila kao “desničare” i stavila ih u nečasnu devetu kategoriju [10] progonjenih ljudi, zajedno sa zemljoposjednicima i špijunima. Oduzela je kapitalistima njihova imanja, istrebila bogatu zemljoposjedničku klasu, uništila red i poredak na seoskim područjima, oduzela vlast mesnim figurama, kidnapovala i iznuđivala mito od bogatijih ljudi, ispirala mozak ratnim zarobljenicima, “reformisala” industrijalce i kapitaliste, infiltrirala se u KMT i dovela ga do raspada, odvojila se od Komunističke Internacionalne i izdala je, očistila sve disidente kroz uspešne političke pokrete nakon što je došla na vlast 1949. godine i pretila svojim vlastitim članovima prinudnim merama.

Gore spomenuti događaji su svi bili bazirani na KPK teoriji genocida. Svaki njen politički pokret u prošlosti je bio kampanja terora s genocidnom namerom. KPK je počela graditi svoj teoretski sistem genocida na svom ranom stadijumu kao kombinaciju svojih teorija o klasi, revoluciji, borbi, nasilju, diktaturi, pokretima i političkim partijama. To obuhvata sva iskustva koje je prihvatila i nakupila tokom svojih raznovrsnih genocidnih praksi.

Najosnovniji oblik genocida KPK je uništavanje savesti i nezavisne misli. Na taj način ‘vladavina terora’ služi kao osnovni interes KPK. KPK te neće samo eliminisati ako si protiv nje, već te može takođe eliminisati ako si čak i za nju. Ona će eliminisati koga god ona smatra da treba biti eliminisan. Prema tome, svako živi u senci terora i boji se KPK.

Deveta nasleđena osobina: Kontrola - upotreba principa partije da bi se kontrolisala čitava partija i sledstveno ostali deo društva

Sve te nasleđene osobine imaju cilj da se ostvari jedno: kontrolisati narodnu masu upotrebljavajući teror. Svojim lošim delima, KPK je pokazala da je prirodni neprijatelj svih postojećih društvenih sila. Od svog početka, KPK se borila da izađe iz jedne krize u drugu, među kojima bi kriza za opstanak bila

najkritičnija. Egzistencija KPK je u stanju večitog straha za svoj opstanak. Njen jedini cilj je održati svoju egzistenciju i snagu—svoju vlastitu najvišu korist. Da nadopuni svoju opadajuću moć KPK je prisiljena da redovno obnavlja svoje površinske elemente. Dobitak Partije nije dobitak nijednog člana Partije ili nekog pojedinca. To je najpre dobitak Partije kao kolektivnog bića, kao celine. Kolektivni identitet KPK gazi svaki značaj pojedinca.

“Principi Partije” su najpokvarenija osobina te zle aveti. Principi Partije toliko potpuno poražavaju ljudsku narav da kineski narod više nije slobodan da govori ili deluje. Na primer, Ču Enlaj i Sun Bingwen su nekad bili drugovi. Nakon smrti Sun Bingwen-a, Ču Enlaj je prisvojio njegovu kćerku, Sun Weishi, kao svoju kćer. Za vreme Velike Kulturne Revolucije, Sun Weishi je dobila ukor. Kasnije, ona je umrla u pritvoru, pošto joj je dugačak ekser proboden kroz glavu. Nalog da je uhapsa potpisao je njen očuh, Ču Enlaj.

Jedan od ranijih vođa KPK bio je Ren Bishi, koji je bio odgovoran za prodaju opijuma za vreme anti-japanskog rata. Opijum je bio simbol strane invazije u to vreme pošto su britanci upotrebljavali uvoz opijuma u Kinu da oslabe kinesku ekonomiju i načine kineski narod zavisnim. Uprkos snažnog opšteg protivljenja opijumu, Ren se usudio da zasadi opijum na velikom području, rizikujući sveopštu osudu. Zbog osetljivosti i nezakonitosti trgovanja opijumom, KPK je upotrebljavala reč “sapun” kao kodirano ime za opijum. KPK je upotrebila prihod od nezakonite trgovine drogom sa susednim zemljama da bi finansirala svoju egzistenciju. Na stogodišnjicu rođenja Rena, jedan od nove generacije kineskih vođa naveliko je hvalio privrženost Rena Partiji, tvrdeći da je: “Ren imao superiornu narav i bio je uzoran član partije. Takođe je čvrsto verovao u Komunističku Partiju i bio bezgranično odan stvari Partije.”

Drugi primer vernosti Partiji bio je Zhang Side. Partija je rekla da je bio ubijen iznenadnim rušenjem industrijske peći, ali drugi tvrde da je umro dok je pekao opijum. Pošto je bio tiha osoba, služeći u Centralnoj Diviziji Straže i pošto nikada nije tražio unapređenje, rečeno je: “njegova smrt je teža nego Taishan,” [11] što znači da je njegov život bio od najvećeg značaja.

Još jedan uzor partijske prirode, Lei Feng, je bio poznat kao “šraf koji nikada ne rđa, delujući u mašini revolucije.” Tokom dugog vremenskog perioda Lei i Zhang su bili upotrebljavani kao modeli za obrazovanje kineskog naroda, da bi se pokazala lojalnost Partiji. Mao Cetung je rekao: „Moć primera je bezgranična“. Mnogi heroji Partije su bili upotrebljavani kao uzor “gvozdene volje i principa partijskog duha.”

Pošto se je dokopala vlasti, KPK je pokrenula agresivnu kampanju kontrolisanja misli da bi stvorila mnogo novih “oruđa” i “šrafova” iz uzastopnih generacija. Partija je stvorila set “pravih misli” i niz stereotipa ponašanja. Takvi protokoli su u početku upotrebljavani unutar Partije, ali su se brzo proširili na čitavu javnost. Skrojene u ime naroda, takve misli i dela su služili radi ispiranja mozga narodu, da bi se uskopio u zle mehanizme KPK.

2. Nečasni temelji KPK

KPK polaže pravo na slavnu istoriju, istoriju koja je videla pobjedu za pobjedom. To je jednostavno pokušaj ulepšanja samog sebe i veličanja KPK u očima javnosti. U stvari, KPK uopšte nema slavu s kojom bi se oglasila. Samo upotrebom devet nasleđenih loših karakteristika je mogla da uspostavi i održi vlast.

Osnivanje KPK - rasla je na dojci Sovjetskog Saveza

“Javljanjem prvog topa za vreme Oktobarske Revolucije, donet nam je Marksizam i Lenjinizam.” Na taj način se Partija predstavljala ljudima. Međutim, kad je Partija bila osnovana, samo je bila azijski ogranak Sovjetskog Saveza. Od početka je to bila izdajnička partija.

Tokom perioda osnivanja Partije, oni nisu imali novaca, ideologiju, niti imalo iskustva. Nisu imali podlogu na koju bi se poduprli. KPK se pridružila Kominterni da bi povezala svoju sudbinu s postojećom nasilnom revolucijom. Nasilna revolucija KPK je bila samo potomak Marksove i Lenjinove revolucije. Kominterni je bila globalni štab za zbacivanje političke moći širom sveta, a KPK je jednostavno bila istočni ogranak Sovjetskog Komunizma koji je pomagao imperijalizam ruske Crvene Armije. Sovjetski Savez je tajno vodio nasilno političko preuzimanje Kine i njegovo proizlazeće svrgavanje postojeće političke i administrativne ideologije. Upotrebom ekstremnog nadzora i mera kontrole, Sovjetski Savez je bio kičma i patron KPK.

Kominterni je formulisala statut KPK, koji je usvojen na Prvom Kongresu KPK, a na osnovu Marksizma-Lenjinizma i terorija klasne borbe, diktature proletarijata i osnivanja partije. Statut Sovjetske partije je bio osnova. Duša KPK sastoji se od ideologije uvezene iz Sovjetskog saveza. Chen Duxiu, jedan od prvih funkcionera KPK je imao drugačije mišljenje Maringa, predstavnika Kominterni. Maring je napisao belešku Chenu koja kaže da ako je Chen pravi član Komunističke Partije, on mora slediti naredbe Kominterni. Iako je Chen Duxiu bio jedan od osnivača KPK, on nije mogao ništa nego da sluša i sprovodi naredbe. Zapravo, on i njegova Partija su jednostavno bili potčinjeni Sovjetskom Savezu.

Za vreme Trećeg kongresa KPK 1923. godine, Chen Duxiu je javno potvrdio da je Partiju finansirala skoro u celini Sovjetska Kominterni. U jednoj godini, Kominterni je uložila u KPK preko 200,000 juana s nezadovoljavajućim rezultatima. Kominterni je optužila KPK da nije dovoljno istrajna u svojim naporima.

Prema nekompletnoj statistici u obelodanjenim dokumentima Partije, KPK je dobila 16.665 kineskih juana od oktobra meseca 1921. godine do juna meseca 1922. godine. 1924. godine dobili su 1.500 američkih dolara i 31,927.17 juana, a 1927. godine su dobili 187.674 juana. Taktike koje obično KPK upotrebljava danas, kao lobiranje, utaja, podmićivanje, pretnje, su bile upotrebljavane i ranije. Kominterni je optužila KPK da stalno lobira za sredstva.

“Oni iskorišćavaju različite izvore finansiranja (Biro Međunarodne Komunikacije, predstavnici Kominterni i vojne organizacije, itd.) da bi došli do

sredstava, jer jedna organizacija ne zna da je druga organizacija već raspodelila fondove... smešna stvar je što oni ne shvataju psihologiju naših Sovjetskih drugova. Što je najvažnije, oni znaju kako da drugačije tretiraju drugove zadužene za raspodelu fondova. Čim saznaju da neće moći dobiti na uobičajen način, oni odlažu sastanke. Na kraju upotrebljavaju najgrublje metode, kao širenje glasina da je lokalni funkcioner u konfliktu sa Sovjetima i da se novac daje gospodarima rata umesto KPK.”

Prvi savez KMT i KPK – Parazit se infiltrira u jezgro i sabotira severnu ekspediciju [12]

KPK je uvek učila svoj narod da je Čang Kaj Šek izdao pokret Narodne Revolucije [13], prisiljavajući KPK da digne oružani ustanak.

U stvarnosti KPK se ponašala kao parazit, ili zaposedajuća avet. Sarađivala je s KMT u prvom savezu KMT – KPK da bi proširila svoj uticaj iskorišćavajući narodnu revoluciju. Pri tom, KPK je žudela da lansira Sovjetski podržanu revoluciju i zgrabi vlast, a želja KPK za vlašću je zapravo uništila i izdala pokret Narodne Revolucije.

Na Drugom Nacionalnom Kongresu KPK, održanom jula meseca 1922. godine, oni protiv saveza s KMT-om su prevladavali na kongresu jer su članovi partije bili nestrpljivi da zgrabe vlast. Međutim, Komiterna je stavila veto na rezoluciju koju je doneo kongres i naredila KPK da se pridruži KMT.

Za vreme saveza KMT – KPK, KPK je održala Četvrti Nacionalni Kongres u Šangaju, januara meseca 1925.godine, i tamo postavila pitanje vođstva u Kini pred pre nego što je Sun Yat-sen [16] umro. Da nije umro, bio bi cilj na koji se KPK namerila tokom svog pohoda na vlast, umesto Šang Kaj Šeka.

S podrškom Sovjetskog Saveza, KPK je ugrabila političku vlast unutar KMT, za vreme njihovog saveza s KPK. Tang Pingshan je postao ministar centralnog personalnog odseka KMT. Feng Jupo, sekretar ministarstva za rad, dobio je punu vlast da rešava sve poslove vezane za rad. Lin Zuhuan je bio ministar za seoske poslove, dok je Peng Pai bio sekretar ministarstva. Mao Cetung je preuzeo položaj ministra aktivne propagande pod ministarstvom propagande KMT. Vojne škole i vojno vođstvo su uvek bili fokus KPK: Ču Enlaj je držao položaj direktora političkog odeljenja vojne akademije Huangpu (Whampoa), a Zhang Shenfu je bio njegov ko-direktor. Ču Enlaj je takođe bio lider odeljenja vojnih advokata i posadio je tu i tamo ruske vojne savetnike. Mnogi komunisti su držali položaje političkih instruktora i profesora na vojnim školama KMT. Članovi KPK su takođe služili kao predstavnici partije KMT na raznim nivoima Armije Narodne Revolucije. [15] Takođe je bilo ugovoreno da bez potpisa predstavnika Partije, nijedna naredba neće biti smatrana važećom. Zbog ove parazitne privezanosti za pokret Narodne Revolucije, broj članova KPK se drastično povećao od manje nego 1000, 1925. godine, do 30.000 1928. godine.

Severna Ekspedicija je počela februara meseca, 1926. godine. Međutim, od oktobra meseca 1926.godine do marta meseca 1927. godine, KPK je lansirala

tri oružana ustanka u Šangaju. Kasnije je napala vojni štab Severne Ekspedicije, ali nije uspjela. Predvodnici generalnog štrajka u provinciji Guandong su učestvovali nasilnim sukobima s policijom svaki dan. Takvi ustanci su prouzrokovali da KMT 12. avgusta odstrani KPK. [16]

Avgusta meseca 1927. godine, članovi KPK unutar Revolucionarne Vojske KMT su pokrenuli Ustanak Nanchang koji je bio ubrzo ugušen. Septembra meseca KPK je lansirala ustanak Jesenje Žetve da bi napao grad Changsha, ali taj napad je takođe bio ugušen. KPK je počela primenjivati mrežu kontrole u vojsci po kojoj su "Ogranci partije osnivani na nivou vojnih jedinica", pa je pobegla u područje Jinggangshan, uspostavljajući vlast nad tamošnjim selima.

Ustanak seljaka Hunana - huškanje otpadaka društva da prave pobunu

Za vreme Severne Ekspedicije, dok je Narodna Vojska Revolucije ratovala protiv gospodara rata KPK je isprovocirala ustanke na seoskim područjima u pokušaju da ugrabi vlast.

Ustanak seljaka Hunana 1927. godine je bio ustanak rulje, otpadaka društva, kao što je bila čuvena Pariska Komuna 1871. godine – prvi komunistički ustanak. Francuski građani i stranci u Parizu u to vreme su bili svedoci da je Pariska Komuna bila grupa destruktivnih skitalačkih razbojnika bez vizije. Živeći u sjajnim zgradama i velikim palatama, jedući ekstravagantne i raskošne obroke, marili su samo za uživanje u svojoj trenutnoj sreći, ne brinući se išta unapred. Za vreme ustanka Pariske Komune, štampa je cenzurisana. Uzeli su kao taoca i kasnije ustrelili pariskog arhiepiskopa, Georges Darboy, koji je davao služe pred kraljem. Za svoje lično zadovoljstvo, okrutno su ubili 64 sveštenika, palili dvorce i uništavali kancelarije vlade, privatne rezidencije, spomenike i stubove s natpisima. Blago i lepota francuskog glavnog grada su bili neuporedivi u Evropi. Međutim, za vreme ustanka Pariske Komune, zgrade pretvarane u pepeo, a ljudi u kosture. Takva zverstva i okrutnost su retko viđana tokom istorije.

Kao što je Mao Cetung priznao:

„Istina je da su seljaci pomalo „samovoljni“ na selu. Vrhovno po autoritetu, udruženje seljaka ne dopušta zemljoposjednicima da išta kažu i čiste njihov presti. To je isto što i oboriti zemljoposjednika na zemlju i ostaviti ga onde. Seljaci prete: „Stavićemo te na drugu listu (listu reakcionara)!” Oni novčano kažnjavaju mesne tirame i zlo plemstvo, oni zahtevaju od njih priloge i lome njihove nosiljke. Ljudi navaljuju na kuće mesnih tirana i zlog plemstva koji su protiv seoskog društva, kolju njihove svinje i troše njihovo žito. Oni se čak pružaju po krevetima ukrašenim ebonovinom, koji pripadaju mladim damama domaćinsata tirana i zlog plemstva. Na najmanju provokaciju, hapse, krunišu uhapšene s visokim papirnim šeširima, pa ih paradiraju kroz selo, govoreći: „Vi prljavi zemljoposjednici, sad znate ko smo mi!” Radeći sve što žele i okrećući sve naopačke, stvorili su vrstu terora na selu.,,

Ali Mao je dao takvim „samovoljnim” delima puno odobrenje, govoreći:

Grubo rečeno, neophodno je stvoriti teror za neko vreme na svakom seoskom području, inače će biti nemoguće ugušiti aktivnost kontra-revolucionara na seoskom području ili zbaciti vlast plemstva. Ispravne granice moraju se prevazići da bi se loše ispravilo, inače se loše ne može ispraviti... Mnoga njihova dela u doba revolucionarne akcije, koja su viđena kao korak predaleko, su u stvari upravo te stvari koje je revolucija zahtevala. [2]

Komunistička revolucija stvara sistem terora.

Severno granična "anti-japanska" operacija - beg poraženih

KPK je označila "Dugački Marš" kao severno anti-japansko dejstvo. Rastrubila je da je "Dugački Marš" kineska revolucionarna bajka. Potvrđivala je da je "Dugački Marš" bio "manifest", "propagandna ekipa" i "sejačica", koja se završila s pobedom KPK i porazom njenih neprijatelja.

KPK je izmislila takve očigledne laži o maršu na sever u borbu protiv japanaca da bi pokrila svoje poraze. Od oktobra meseca 1933. godine, do januara meseca 1934. godine, Komunistička Partija je pretrpela totalni poraz. U petoj operaciji KMT, koja je imala nameru da okruži i uništi KPK, KPK je izgubila svoja seoska uporišta jedno za drugim. Sa svojim neprekidnim smanjenjem osnovnih područja, glavna Crvena Armija je morala pobeći. To je istinsko poreklo "Dugačkog Marša".

"Dugački Marš" je u stvari imao za cilj da se probije okruženje i pobjegne u Spoljnu Mongoliju i Sovjetsku Rusiju uzduž luka, a išao je prvo na zapad, a onda na sever. Kad bi stigla tamo, u slučaju poraza, KPK je mogla pobeći u Sovjetski Savez. KPK je naišla na velike poteškoće na putu za Spoljnu Mongoliju. Izabrali su da idu kroz Shanxi i Suiyuan. S jedne strane, marširanjem kroz te severne provincije, mogli su tvrditi da su "protiv Japanaca" i pridobiti srca naroda. S druge strane, ta područja bila su sigurna, jer tamo nije bilo japanskih trupa. Područje uzduž Velikog Zida je bilo okupirano od strane japanske vojske. Godinu dana kasnije, kad je KPK konačno stigla u Shanbei (sjeverna Shaanxi provincija), glavne snage Centralne Crvene Armije su se smanjile od 80.000 na 6.000 ljudi.

Xi'anski incident - KPK se špijunažom se po drugi put mogla prikačiti na KMT

U decembru 1936., Zhang Xueliang i Yang Hucheng, dva generala KMT su kidnapovali Čang Kajšeka u Xi'anu. Od tada se to smatra za Xi'anski incident.

Prema verziji istorije predstavljene u udžbenicima KPK, Xi'anski incident je bio "vojni potez" koji su inicirali Zhang i Yang, oni su dali Čang Kajšeku ultimatum života ili smrti. Bio je prisiljen da zauzme stav protiv Japanskih osvajača. Ču Enlaj je, kako se govori, bio pozvan u Xi'an kao predstavnik KPK da pomogne u pregovorima za mirno rešenje. Uz posredništvo raznih grupa u Kini, incident je bio rešen na miran način, završavajući tako desetogodišnji građanski rat i započinjući ujedinjeni narodni savez protiv Japanaca. Udžbenici istorije KPK

govore da je taj incident bio kritičan, odlučujući trenutak za Kinu u njenoj krizi. KPK se opisuje kao patriotska partija koja uzima u obzir interese cele nacije.

Međutim, sve više dokumenata o ovom događaju otkriva da su mnogi špijuni KPK već prije Xi'anskog incidenta bili aktivni u okruženju Yang Huchenga i Zhang Xuelianga. Jedan primer je bio Liu Ding, tajni član KPK. On je radio za Zhang Xuelianga na preporuku Song Qingling, supruge Sun Yat-sena, sestre supruge Čang Kajšeka, koja je takođe bila član KPK. Nakon Xi'anskog incidenta, Mao je izneo pohvalu da je "Liu Ding pružio izuzetan doprinos u Xi'anskom incidentu". Među onima koji su radili za Yang Huchenga bila je i njegova supruga Xie Baozhen, koja je bila član KPK i radila je u Yangovom Vojnom Političkom Odseku. Xie se udala za Yang Huchenga u januaru 1928. s odobrenjem KPK. Uz to, član KPK Wang Bingnan je bio počasni gost u Yangovoj kući u to vreme. Wang je kasnije postao zamenik ministra Ministarstva spoljnih poslova KPK. To su bili oni članovi KPK oko Yanga i Zhanga koji su direktno inicirali taj puč.

Na početku incidenta, vođe KPK su htele ubiti Čang Kajšeka, da bi se osvetili za njegovu raniju borbu protiv KPK. U to vreme, KPK je imala veoma slabu bazu u provinciji severnog Shaanxija i bila je u opasnosti da bude sasvim eliminisana u jednoj bici. Stoga je KPK, iskorišćavajući sve svoje stečene veštine obmane, nahuškala Zhanga i Yanga da dignu bunu. Da bi priključio Japance i spriječio ih da ne napadnu Sovjetski Savez, Staljin je lično pisao Centralnom Komitetu KPK, tražeći od njih da ne ubiju Čang Kajšeka, već da sarađuju s njim po drugi put. Mao Cetung i Ču Enlaj su shvatili da neće moći uništiti KMT s ograničenom snagom KPK; ako bi ubili Čang Kajšeka, bili bi poraženi i čak eliminisani osvetničkom vojskom KMT. Pod takvim okolnostima, KPK je promenila svoj ton. KPK je prisilila Čang Kajšeka da prihvati suradnju po drugi put u ime zajedničkog otpora protiv Japanaca.

KPK je prvo incinirala ustanak, uperivši pištolj u Čang Kajšeka, no onda se preokrenula i delujući kao heroj scene, prisilila ga da još jednom prihvati KPK. Na taj način, KPK ne samo da je izbegla krizu raspada, već je iskoristila priliku da se prikači na vladu KMT po drugi put. Crvena Armija je ubrzo bila pretvorena u Osmu Pešadijsku Vojsku, koja je postala veća i snažnija nego pre. KPK stvarno ima majstorske veštine prevare.

Anti-japanski rat - KPK raste pomoću ubijanja pozajmljenim oružjem

Kad je izbio anti-japanski rat 1937. godine, KMT je imao više od 1,7 miliona naoružanih vojnika, brodove s 110.000 tona tereta i oko 600 bojnih aviona svakakvih vrsta. U poređenju, ukupna veličina armije KPK, uključujući i Novu Četvrtu Armiju, ponovo formiranu u novembru 1937, nije prelazila 70.000 ljudi. Njena snaga bila je dodatno oslabljena unutrašnjim borbama raznih političkih frakcija i mogla je biti eliminisana u jednoj jednoj bici. KPK je shvatila da, ako se suoči s bitkom protiv Japanaca, ne bi bila u mogućnosti da porazi niti jednu diviziju japanske vojske. U očima KPK, održavanje svoje vlastite snage, a ne osiguranje opstanka naroda bio je glavni fokus naglaska na "narodno jedinstvo". Stoga, za vrijeme saradnje s KMT, KPK je primjenjivala unutrašnju

politiku "davanja prioriteta borbi za političku moć, što je samo interno poznato, a realizuje se u praksi".

Nakon što su Japanci okupirali grad Shenyang 18. septembra 1931, šireći time svoju kontrolu nad velikim područjima severoistočne Kine, KPK se borila praktično rame uz rame s Japanskim osvajačima da bi porazila KMT. U deklaraciji napisanoj kao odgovor na Japansku okupaciju, KPK je podstrekivala ljude u područjima pod kontrolom KMT na bunu i svrgavanje nacionalne vlade, pozivajući "radnike da štrajkuju, seljake da prave nemire, studente da bojkotuju časove, obične ljude da prestanu raditi, vojnike da dižu ustanak".

KPK nosila zastavu pozivajući na otpor protiv Japanaca, ali je imala samo mesne vojske i snage gerile u kampovima daleko od linija fronta. Osim nekoliko bitaka, uključujući onu na Prolazu Pingxing, KPK nije puno doprinela ratu protiv Japanaca. Umesto toga, ona je trošila svoju energiju na proširivanje svoje vlastite baze. Kad su se Japanci predali, KPK je prihvatila sve vojnike, koji su prebegli, u svoju vojsku, tvrdeći da ima više od 900.000 redovnih vojnika, uz dodatnih 2 miliona boraca. Vojska KMT je u suštini bila sama na linijama fronta dok se borila protiv Japanaca, gubeći preko 200 generala u ratu. Komandanti na strani KPK, međutim, nisu podneli skoro nikakve gubitke. Uprkos tome, udžbenici KPK su neprestano tvrdili da KMT nije davao otpor Japancima i da je KPK bila ta koja je predvodila veliku pobedu u ratu protiv Japana.

Čišćenje Yan'ana - Stvaranje najužasnijih metoda progona

KPK je privukla bezbrojnu patriotsku mladež u Yan'an u ime borbe protiv Japanaca, no onda je proganjala hiljade njih za vreme pokreta ideološkog čišćenja u Yan'anu. Otkako je dograbila vlast nad Kinom, KPK je prikazivala Yan'an kao revolucionarnu "svetu zemlju", ali nije uopšte spominjala zločine koje je učinila za vreme ideološkog čišćenja.

Pokret ideološkog čišćenja u Yan'anu je bio jedna od najvećih, najmračnijih i najokrutnijih igara sile ikada odigranih u ljudskom svetu. U ime čišćenja „buržuskog otrova“, Partija je isprala moralnost, nezavisnost misli, slobodu delovanja, toleranciju i dostojanstvo. Prvi korak čišćenja bio je da se za svaku osobu organizuje lična arhiva, koja je sadržala: 1) lični iskaz; 2) hroniku političkog života; 3) porodičnu pozadinu i društvene veze; 4) autobiografiju i ideološko preobraženje; 5) ocenu prema načelima Partije.

U ličnoj arhivi, osoba je morala napraviti popis svih poznanstava od rođenja, svih važnih događaja i vrijeme i mesto njihovih zbivanja. Tražilo se od ljudi da pišu za arhivu u više navrata i čim bi se našli nedostaci u arhivi, ta osoba bi se smatrala problematičnom. Osoba je morala opisati sve društvene aktivnosti u kojima je ikada učestvovala, a posebno one vezane za pridruženje Partiji. Naglasak je bio stavljen na lične procese razmišljanja za vreme tih društvenih aktivnosti. Ocena bazirana na principima Partije je bila još važnija i osoba je morala ispovediti sve anti-partijske misli ili ponašanja u svojoj svesti, govoru, pri poslu, u svakodnevnom životu ili društvenim aktivnostima. Na primer, pri

oceni nečije svesti, zahtevalo se da pomno ispita da li se čovek brine za vlastiti interes, da li je iskoristio rad za Partiju da dostigne lične ciljeve, da li se kolebao u veri u revolucionarnu budućnost, bojao smrti za vreme bitaka ili čeznuo za članovima porodice i ženom, nakon što je pristupio partiji ili armiji. Nisu postojali nikakvi objektivni standardi, pa je skoro svako označen problematičnim.

Sila je bila korišćena da bi se iznudila "priznanja" od kadrova koji su bili posmatrani, da bi se eliminisali "skriveni izdajnici". Bezbrojne nameštaljke, neistine i nepravedne optužbe su proizilazile iz toga i veliki broj kadrova je bio proganjan. Za vreme ideološkog čišćenja, Yan'an je bio nazvan "mesto odstranjivanja ljudske prirode". Jedna radna grupa je ušla u Fakultet vojnih poslova i politike da ispita ličnu istoriju kadra, uzrokujući Crveni Teror u trajanju od dva mjeseca. Razni načini su korišćeni za iznuđivanje priznanja. Kadrovima je bilo naređeno da priznaju i pokazano kako da priznaju krivicu. Postojala su "grupna nagovaranja", "pet-minutna nagovaranja", privatni razgovori, izveštaji na skupovima i prepoznavanje "rotkvica" (tj., crvenih spolja, a belih iznutra). Bilo je takođe "fotografisanja" - postavljanja svih u red na pozornicu za ispitivanje. Oni koji su izgledali nervozni bili su identifikovani kao sumnjivi i bili su meta istraživanja.

Čak i članovi Kominterne su bili užasnuti zbog metoda korišćenih za vreme ove kampanje, govoreći da je situacija u Yan'anu deprimirajuća. Ljudi se nisu usuđivali međusobno komunicirati. Svaka osoba je imala svoje vlastite brige i svako je bio nervozan i uplašen. Niko se nije usuđivao govoriti istinu ili štititi zlostavljane prijatelje, jer je svako pokušavao spasiti svoj vlastiti život. Podli - oni koji su se ulagivali, lagali i vređali druge - su bili unapređivani; poniženje je postalo činjenica života u Yan'anu - ili ponižavaj druge drugove, ili ćeš sam biti ponižen. Ljudi su bili gurnuti na ivicu ludila, bili prisiljeni da odbace dostojanstvo, smisao časti i sramote, i ljubav prema drugima, kako bi spasili sopstvene živote i sopstveni posao. Oni su prestali izražavati svoja vlastita mišljenja, već su umesto toga recitovali članke vođa partije.

Taj isti sistem tiranije je primenjivan u svim političkim aktivnostima KPK, otkako je ugrabila vlast u Kini.

Tri godine građanskog rata - Izdaja zemlje da bi se ugrabila vlast

Ruska buržoazijska revolucija, u februaru 1917, bila je relativno blag ustanak protiv. Car je ipak postavio interese zemlje ispred svega i predao presto, umesto pružanja otpora. Lenjin se iz Švajcarske preko Njemačke odmah vratio u Rusiju, inscenirao još jedan puč i u ime komunističke revolucije poubijao revolucionare februarske revolucije koji su svrgli Cara, gušeći na taj način Rusku buržujsku revoluciju. KPK je, poput Lenjina, pobrala plodove nacionalne revolucije. Nakon završetka rata protiv Japana, KPK je lansirala tzv. "Oslobodilački rat" (1946-1949) da bi svrgnula vladu KMT, donoseći još jednom Kini katastrofu rata.

KPK je poznata po svojoj "taktici mase ljudi", žrtvovanja velikog broja ljudi da bi se dobila bitka. U nekoliko bitaka s KMT, uključujući one u Liaoxi-Shenyang, Beijing-Tianjin i Huai Hai [20], KPK je koristila najprimitivnije, varvarske i nečovečne taktike kojima je žrtvovala veliki broj sopstvenih ljudi. Kad je opsedala grad Changchun u provinciji Jilin na severoistoku Kine, da bi iscrpila zalihe hrane u gradu, Narodna Oslobođilačka Vojska (NOV) je zabranila običnim ljudima da napuste grad. Za vreme dva meseca opsade Changchuna, skoro 200.000 ljudi je umrlo od gladi i hladnoće. No NOV nije dozvolila ljudima da napuste grad. Nakon završetka bitke, KPK je, bez imalo stida, tvrdila da je "oslobodila Changchun bez ispaljenog metka."

Od 1947. do 1948, KPK je potpisala "Harbinski Ugovor" i "Moskovski Ugovor" sa Sovjetskim Savezom, izručujući državnu imovinu i predajući resurse Severoistoka u zamenu za punu podršku Sovjetskog Saveza u inostranim odnosima i vojnim poslovima. Prema ugovorima, Sovjetski Savez je trebao opskrbiti KPK s 50 aviona; u dve rate predati KPK oružje koje su ostavili Japanci koji su se predali; i po niskim cenama prodati KPK municiju i vojne zalihe, koje su na severoistoku Kine bile pod kontrolom Sovjeta. Ako bi KMT lansirao amfibijsko iskrcavanje na Severoistok, Sovjetski Savez bi potajno podržavao vojsku KPK. Uz to, Sovjetski Savez bi trebalo pomoći KPK da preuzme kontrolu nad Xinjiangom na severozapadu Kine; KPK i Sovjetski Savez bi trebali izgraditi ujedinjeno vojno vazduhoplovstvo; Sovjeti bi trebali pomoći da se opremi 11 divizija vojske KPK i prevede trećina oružja dobavljenog iz SAD (u vrednosti od 13 milijardi dolara) u Severoistočnu Kinu.

Da bi dobila Sovjetsku podršku, KPK je obećala Sovjetskom Savezu posebne privilegije prevoza na Severoistoku, i po zemlji i u vazduhu; ponudila je Sovjetskom Savezu informaciju o akcijama vlade KMT i vojske SAD; snabdela Sovjetski Savez s proizvodima sa severoistoka (pamuk, zrna soje) i vojnom opskrbom u zamenu za napredno oružje; poklonila Sovjetskom Savezu povlašćena rudarska prava u Kini; dozvolila Sovjetskom Savezu da stacionira vojske na Severoistoku i u Xinjangu; i dozvolila Sovijetima da uspostave Biro Obaveštajne Službe Dalekog Istoka u Kini. Ako bi rat izbio u Evropi, KPK bi poslala ekspedicijsku vojsku od 100.000 vojnika i 2 miliona radnika da podržavaju Sovjetski Savez. Uz to, KPK je obećala da će pripojiti neka posebna područja provincije Liaoning Severnoj Koreji, ako to bude potrebno.

3. Manifestacija zlih osobina

Večni strah obeležava istoriju Partije

Najočitija karakteristika KPK je njen večni strah. Opstanak je bio najveći interes KPK od njenog osnivanja. Taj najveći interes hrani strah koji se krije iza njene stalne promene izgleda. KPK je kao ćelija raka, koja se širi i ulazi u svaki dio tela, prodirući i uzrokujući da okolne normalne ćelije postanu kancerogene, šireći se van kontrole. U našem istorijskom ciklusu, društvo nije bilo u stanju da rastvori takav mutirani faktor kao što je KPK, i nije imalo druge alternative nego dati mu da se razmnožava po po volji. Ovaj mutirani faktor je tako moćan, da ga ništa unutar nivoa i opsega njegovog širenja ne može zaustaviti. Zbog toga, većina društva je postala zagađena i sve veća područja su bila

poplavljena Komunizmom ili komunističkim elementima. Ovi elementi su dalje jačali i KPK je iskoristila ove elemente i u osnovi uništila moral i ljudsko društvo.

KPK ne veruje u nikakve opšte priznate principe moralnosti i pravde. Svi njeni principi su korišćeni u potpunosti za njene vlastite interese. Ona je u biti sebična i ne postoje principi koji bi mogli suzdržati i kontrolisati njene želje. Na osnovu njenih vlastitih principa, Partija mora menjati svoj izgled na površini, oblačeći nove kože. Za vreme ranog perioda, kad je njen opstanak bio u opasnosti, KPK se prikačila uz Komunističku Partiju Sovjetskog Saveza, uz KMT, uz telo vlade KMT i uz Narodnu Revoluciju. Nakon preuzimanja vlasti, KPK se kačila uz razne oblike oportunitizma, uz umove i osećaje građana, uz društvene strukture i sredstva - na šta god je mogla da stavi svoje ruke. Iskoristila je svaku krizu kao priliku da sakupi više moći i da ojača svoja sredstva kontrole.

Stalna težnja zlu je "Magično Oružje" KPK

KPK tvrdi da revolucionarna pobeda zavisi od tri "magična oružja": konstrukcije Partije, oružane borbe i ujedinjenih frontova. Iskustvo s KMT ponudilo je KPK još dva takva "oružja": propaganda i špijunaža. U razna "magična oružja" Partije je ubrizgano devet nasleđenih osobina KPK: zlo, prevara, huškanje, oslobađanje društvenog ološa, špijunaža, pljačka, borba, eliminacija i kontrola.

Marksizam-Lenjinizam je zao u suštini. Ironično, kineski komunisti ne shvataju zaista Marksizam-Lenjinizam. Lin Biao [21] je rekao da je bilo veoma malo članova KPK koji su zaista pročitati radove Marksa ili Lenjina. Javnost je smatrala Qu Qiubaia [22] ideologom, no on je priznao da je pročitao tek veoma malo Marksizma-Lenjinizma. Mao Cetungova ideologija je seoska verzija Marksizma-Lenjinizma, koja propagira bunt seljaka. Deng Šijaopingova teorija početnog stadijuma socijalizma ima kapitalizam za svoje prezime. Đijan Ceminova "Tri predstavnika" [23] su bila sastavljena iz ničega. KPK nije nikad zapravo shvatila šta je Marksizam-Lenjinizam, ali je nasledila od njega zle aspekte, koje je KPK nadopunila svojim vlastitim još gorim stvarima.

Ujedinjeni front KPK je spoj prevare i kratkoročnog dobitka. Cilj jedinstva je bio ojačati sopstvenu moć. Ujedinjeni front služi širenju moći, pomaže KPK da poraste od samca do velikog plemena i menja odnos njenih prijatelja prema neprijateljima. Jedinstvo je zahtevalo oštroumlje - identifikovanje ko su neprijatelji, a ko prijatelji; ko je levo, u sredini, desno; s kim se treba sprijateljiti i kada, a koga treba napasti i kada. KPK je s lakoćom pretvarala bivše neprijatelje u prijatelje i onda opet u neprijatelje. Na primer, u doba demokratske revolucije, partija se ujedinila s kapitalistima; za vreme socijalističke revolucije, eliminisala je kapitaliste. U drugom primeru, vođe drugih partija, kao što su Zhang Bojun [24] i Luo Longji [25], su bili iskorišćeni kao podržavaoci KPK za doba preuzimanja vlasti nad državom, no posle su proganjani kao "desničari".

Komunistička Partija je sofisticirana profesionalna banda

Komunistička Partija je upotrebljavala dvostruke strategije, jedna strana je blaga i fleksibilna, a druga kruta i stroga. Njene blaže strategije uključuju propagandu, stvaranje ujedinjenih frontova, sejanje nesloge, špijunažu, podsticanje pobuna, analiziranje razmišljanja ljudi, pranje mozga, laži i prevare, prikrivanje istine, psihološko zlostavljanje i stvaranje atmosfere terora. Radeći te stvari, KPK stvara sindrom straha u srcima ljudi, što ih dovodi do toga da lagano zaborave greške Partije. Ove brojne metode uništavaju ljudsku prirodu i podstiču ljudsku zlobu. Krute taktike KPK uključuju nasilje, oružanu borbu, progon, političke pokrete, ubijanje svjedoka, kidnapovanje, gušenje različitih mišljenja, oružane napade, periodičnu primenu surovih mjera, itd. Ove agresivne metode stvaraju i održavaju užas.

KPK upotrebljava istovremeno blage i krute metode. Ponekad bi ona bila opuštena u nekim prilikama, a stroga u nekim drugim, ili bi bila opuštena u spoljnim poslovima, a stroga u svojim unutrašnjim poslovima. Za vreme opuštenosti, KPK bi podsticala izražavanje raznih mišljenja, no, kao mamljenje zmije iz rupe, oni koji su se izjasnili bili bi progonjeni u sledećem periodu striktno kontrole. KPK je često upotrebljavala demokratiju da bi izazvala KMT, ali kad su intelektualci u područjima pod kontrolom KPK protivrečili partiji, bili bi mučeni ili bi im čak odrubili glavu. Na primer, možemo pogledati ozloglašeni incident "Divlji ljiljani", u kojem je intelektualac Wang Shiwei (1906-1947), koji je napisao esej "Divlje ruže", u kojem je izrazio svoj ideal jednakosti, demokratije i humanosti, bio ugnjetavan za vreme pokreta ideološkog čišćenja Yan'ana i koji je bio ubijen odrubljivanjem glave sekirom od strane KPK 1947. godine.

Jedan stariji činovnik, koji je prošao mučenje u pokretu ideološkog čišćenja Yan'ana se setio da, kad je bio pod žestokim pritiskom, i prisiljavan da prizna, jedina stvar koju je mogao učiniti bila je da izda svoju vlastitu savest i izmisli laži. U početku se osećao loše što upliće i namešta podvale svojim drugovima. Mrzeo je sebe toliko da je želeo da svrši sa svojim životom. Slučajno, pištolj je bio ostavljen na stolu. Zgrabio je pištolj i uperivši u svoju glavu, pritisnuo obarač. Međutim, pištolj je bio bez metaka! Osoba koja ga je ispitivala je ušla i rekla: "Dobro je da si priznao da je ono što si učinio loše. Politika Partije je blaga." Komunistička Partija će znati da si dostigao do svoje granice, znaće da si "veran" Partiji, tako da si prošao test. KPK uvek prvo postavi nekome smrtnu zamku i onda uživa u svakom njegovom bolu i poniženju. Kada ta osoba dostigne granicu i samo želi da umre, Partija će kao "dobra" doći i pokazati mu izlaz i način da živi. Kaže se: "bolje živa kukavica, nego mrtav heroj". Ta osoba postaje zahvalna Partiji kao svom spasiocu. Mnogo godina kasnije, taj činovnik je saznao za Falun Gong, čigong i kultivaciju koja je počela u Kini. On je osetio da je ova praksa dobra. Kad je počeo progon Falun Gonga, vratila su mu se njegova bolna sećanja iz prošlosti i on se više nije usudio da kaže da je Falun Gong dobar.

Iskustvo poslednjeg kineskog cara Puyia [26] je bilo slično iskustvu ovog činovnika. Zarobljen u ćelijama KPK i gledajući kako ljude ubijaju jednim za drugim, mislio je da će ubrzo umreti. Da bi živio, dozvolio je da mu mozak bude ispran i sarađivao je sa stražarima zatvora. Posle, napisao je autobiografiju "Prvi deo mog života", koju je KPK upotrebila kao primer ideološkog preobražaja.

Prema modernim medicinskim istraživanjima, mnoge žrtve žestokog pritiska straha i izolacije postaju plen nenormalnog osećaja zavisnosti od svojih porobitelja, što je poznato kao Stokholmski Sindrom. Raspoloženje žrtava menja se prema radosti ili gnev, veselju ili žalosti njihovih porobitelja. Najmanju naklonost žrtva prihvata s dubokom zahvalnošću. Postoje slučajevi u kojima žrtve razviju "ljubav" prema svojim porobiteljima. Tu psihološku pojavu je KPK odavno uspešno koristila i protiv svojih neprijatelja, da bi kontrolisala i preobražavala misli svojih građana.

Partija je najopakija

Većina bivših generalnih sekretara KPK su bili označeni anti-komunistima. Očigledno, KPK ima svoj vlastiti život i nezavisno telo. Partija rukovodi pojedincima, a ne obratno. U "sovjetskim oblastima" u provinciji Jiangxi, dok je KPK bila opkoljena od strane KMT i opstanak joj je bio ugrožen, još uvek je sprovodila operacije unutrašnjih čistki u ime slamanja "anti-boljševičkih" tela, ubijala svoje vlastite vojnike ili ih kamenovala do smrti da bi sačuvala metke. Na severu provincije Shaanxi, dok je bila u sendviču između Japanaca i KMT, KPK je započela pokret ideološkog čišćenja Yan'ana s masovnim čistkama, ubijajući nebrojeno puno ljudi. Takva vrsta ponavljajućeg masakra tako masivnog obima nije sprečila KPK od proširenja njene vlasti nad celom Kinom. KPK je proširila takav šablon internih rivaliteta i međusobnog ubijanja iz malih Sovjetskih oblasti na celu zemlju.

KPK je kao zloćudni tumor: u svom brzom razvoju, centar tumora je već izumro, ali on nastavlja da se širi po zdravim organizmima na spoljnoj ivici. Nakon što je tumor prodo u organizme i tela, rastu novi tumori. Bez obzira koliko dobra ili loša je osoba u početku, nakon uključenja u KPK, on ili ona će postati dio njene destruktivne snage. Što je osoba iskrenija i savesnija prvobitno, to će postati destruktivnija. Bez sumnje, ovaj KPK tumor će nastaviti da raste, sve dok ne bude ostalo više ništa čime će se moći hraniti. Tada će rak zasigurno umreti.

Osnivač KPK, Chen Duxiu, je bio intelektualac i vođa pokreta studenata Četvrti Maj. On nije bio pristalica nasilja i upozorio je članove KPK da će dovesti do napete situacije ako pokušaju pokušaju da propagiraju komunističku ideologiju unutar KMT, ili ako budu previše zainteresovani za vlast. Iako je bio jedan od najaktivnijih u generaciji Četvrtog Maja, Chen je takođe bio tolerantan. Međutim, on je bio prvi koji je bio označen kao "oportunist desnog krila".

Jedan drugi vođa KPK, Qu Qiubai, je verovao da se članovi KPK moraju angažovati u bitkama, organizovati ustanke, svrgavati vlasti i upotrebljavati ekstremne mere da bi vratili Kinesko društvo u njegovo normalno stanje. Međutim, priznao je pre smrti: "Nisam želeo da umrem kao revolucionar. Napustio sam vaš pokret pre mnogo vremena. Ipak, istorija me izigrala, dovodeći mene, intelektualca, na političku pozornicu revolucije i zadržavajući me tamo godinama. Na kraju, još uvijek nisam mogao prevazići svoje vlastite aristokratske stavove. Ja nakon svega ipak ne mogu postati borac klase proletarijata." [27]

Vođa KPK, Wang Ming je, prema savetu Kominterne, podržavao savez s KMT za vreme rata protiv Japanaca, umjesto proširenja baze KPK. Na sastancima KPK, Mao Cetung i Zhang Wentian [28] nisu mogli svog druga odvratiti od te strategije, niti su mogli otkriti svoju istinitu situaciju: u skladu sa ograničenom vojnom snagom Crvene Armije, sami ne bi mogli da zadrže čak ni jednu japansku diviziju. Da se protiv zdravog razuma KPK odlučila da se bori, tada bi istorija Kine sigurno bila drugačija. Mao Cetung je bio prisiljen da ćuti na sastancima. Kasnije, Wang Ming je bio izbačen, prvo zbog odstupanja na "levom krilu", a posle je bio označen kao oportunist ideologije desnog krila.

Hu Yaobang, još jedan Sekretar partije, koji je bio prisiljen da se povuče u januaru 1987. godine, vratio je podršku kineskih građana za KPK, jer je doneo pravdu mnogim nevinim žrtvama, koje su bile optužene kao zločinci za vreme Kulturne Revolucije. Ipak, na kraju je bio izbačen.

Zhao Ziyang, poslednji zbačeni Sekretar [29], želeo je pomoći KPK podržavanjem reformi, no njegova dela su mu donela strašne posledice.

Što svaki novi vođa KPK može postići? Istinski reformisati KPK zapravo bi značilo njenu smrt. Reformisti bi videli da bi im KPK ubrzo oduzela snagu. Postoji izvesna granica u onome što članovi KPK mogu učiniti na transformaciji sistema KPK. Zato nema nade da bi se KPK mogla uspešno reformisati.

Ako su se sve vođe Partije pretvorile u "loše ljude", kako je KPK mogla proširiti revoluciju? U mnogim slučajevima kad je KPK bila najjača - također i naopakija, njeni najviši funkcioneri bi gubili svoje pozicije. To je bilo zato što njihov stepen opakosti nije dostigao visoki standard Partije, koja je iznova izabirala samo najopakije. Mnogo vođa Partije je svršilo tragično svoj politički život, ali KPK je preživela. Vođe KPK, koje su opstale na svojim pozicijama, nisu bile oni koji su mogli uticati na Partiju, već oni koji su mogli shvatiti opake namere Partije i slediti ih. Oni su ojačali sposobnost KPK da opstane za vreme krize i sasvim se predali Partiji. Nije čudo što su članovi Partije bili u stanju da vode rat protiv nebesa, bore se protiv Zemlje i drugih ljudskih bića. Ali se nikada nisu mogli suprotstaviti Partiji. Oni su samo ukrotilačko oruđe Partije, ili su u najboljem slučaju u simbiozi sa Partijom.

Bestidnost je postala značajna odlika sadašnje KPK. Prema Partiji, sve njene greške su bile učinjene od strane individualnih vođa Partije, na primjer, Zhang Guotao [30] ili Četvoročlana Banda [31]. Mao Cetunga je Partija ocenila da je u sedamdeset posto slučajeva bio u pravu, a u trideset u krivu, dok je za Deng Šijaopinga ocenjeno da je u šezdeset posto slučajeva bio u pravu, a u četrdeset u krivu, ali sama Partija nije nikada bila u krivu. Čak i ako je Partija napravila neku grešku, ipak, to je bila sama Partija, koja je ispravila grešku. Zbog toga, Partija govori svojim članovima da "gledaju naprijed" i "da se zapetljavaju u stvari koje pripadaju prošlosti". Mnoge stvari su se mogle promeniti: Komunistički raj je pretvoren u prizeman cilj socijalističke hrane i utočišta; Marksizam-Lenjinizam je zamijenjen s "Tri predstavnika". Ljudi ne bi trebali biti iznenađeni ako vide da KPK promoviše demokratiju, otvarajući slobodu vere, odbacujući Đijang Cemina preko noći ili zaustavljajući progon Falun Gongu, ako to smatra neophodnim da bi zadržala kontrolu. Postoji jedna

stvar koja se ne menja kada je u pitanju KPK: Osnovna težnja ciljeva Partije - opstanak i održavanje njene vlasti i kontrole.

KPK je iz nasilja, terora i jake indoktrinacije formirala svoju teorijsku osnovu, koja se onda pretvorila Partijsku prirodu, najviše principe Partije, duh njenih vođa, čitav funkcionalni mehanizam kompletne Partije i kriterijume za akcije svih članova KPK. Komunistička Partija je tvrda kao čelik, a disciplinu joj je gvozdена. Namera svih njenih članova mora biti sjedinjena, a dejstva svih njenih članova moraju sasvim udovoljiti političkoj agendi Partije.

Zaključak

Zašto je istorija izabrala Komunističku Partiju od svih političkih sila u Kini? Kao što svi znamo, na ovom svetu postoje dve sile, dva izbora. Jedan je stari i zao, čiji je cilj da radi zlo i izabire negativno. Drugi je pravedan i dobar, koji će izabrati čestito i dobro. KPK su izabrale stare sile. Razlog izbora je upravo zato što je KPK pokupila svo zlo sveta, kinesko i inostrano, iz prošlosti i sadašnjosti. Ona je uzoran predstavnik zlih sila. KPK je iskoristila urođenu ljudsku nevinost i dobrotu da prevvari, i tako je korak po korak prevadala u sticanju današnjeg kapaciteta za uništavanje.

Šta je Partija imala u vidu kad je tvrdila da neće biti nove Kine bez Komunističke Partije? Od svog osnivanja 1921. do preuzimanja političke vlasti 1949, dokazi jasno pokazuju da bez prevare i nasilja KPK ne bi bila na vlasti. KPK se razlikuje od svih drugih vrsta organizacija u tome što sledi iskrivljenu ideologiju Marksizma-Lenjinizma i radi šta želi. Sve što čini može objasniti visokoparnim teorijama i povezati ih mudro s određenim delovima narodnih masa, tako "opravdavajući" svoja dela. KPK emituje propagandu svaki dan, pokrivajući svoje strategije s raznim principima i teorijama, dokazujući da je večno u pravu.

Razvitak KPK je proces akumulacije zla, bez ičeg slavnog u sebi. Istorija KPK nam upravo govori o nenoj nelegitimnosti. Kineski narod nije izabrao KPK; umesto toga, KPK je nametnula Komunizam, tu inostranu avet zla, kineskom narodu, primenjujući zle osobine koje je nasledila od Komunističke Partije - zlo, prevara, huškanje, oslobađanje društvenog ološa, špijunaža, pljačka, borba, eliminacija i kontrola.

Napomene

[1] Iz Komunističke Himne, "Internacionale"

[2] Iz Maovog "Izveštaja o istraživanju pokreta seljaka u Hunanu" (mart 1927.).

[3] Kineska narodna legenda, Devojka bele kose, je priča o ženi besmrtnici, koja je živela u pećini i imala natprirodnu sposobnost da nagradi plemenitost i kazni zlo, da podrži ispravno i zaustavi zlo. Ipak, u "modernoj" kineskoj drami, operi i baletu, ona je opisana kao devojka koja je bila prisiljena da pobegne u pećinu, nakon što je njen otac bio prebijen do smrti, jer je odbio da prista da se ona uda za starog zemljoposjednika. Njena kosa je pobeležila zbog slabe ishrane. Ovo je postala najpoznatija "moderna" drama u Kini i izazvala je klasnu mržnju prema zemljoposjednicima.

- [4] Lumpen-proletarijat, grubo prevedeno kao radnici iz jazbina. Ovaj termin identifikuje klasu otpadnika društva, degenerisane ili ilegalne elemente koji čine dio stanovništva industrijskih centara. To uključuje prosjake, prostitutke, gangstere, ucenjivače, prevarante, sitne kriminalce, skitnice, hronično nezaposlene ili nepogodne za zapošljenje, osobe koje je industrija izbacila i sve vrste deklasiranih, poniženih ili degradiranih elemenata. Termin je izmislio Marks u *Klasna borba u Francuskoj*, 1848.-1850.
- [5] Ču Enlaj (5. mart, 1898. - 8. januar, 1976.), je bio drugi istaknuti vođa poslije Maoa u istoriji KPK. On je bio vodeća figura u KPK i premijer Narodne Republike Kine od 1949. do svoje smrti.
- [6] Gu Shunzhang je izvorno bio jedan od čelnika sistema specijalnih agenta KPK. 1931. je bio uhapšen od strane KMT i on im je pomagao da otkriju mnoge tajne agente KPK. Svih osam članova Guove porodice su kasnije zadavljeni i zakopani na Francuskoj Koncesiji u Shanghaiu. Vidi "Istoriju ubistava KPK" za više sličnih informacija (<http://english.epochtimes/news/4-7-14/22421.html>).
- [7] Rat između KPK i KMT u junu 1946. Rat je značajan po tri uzastopna ratna pohoda: Liaoxi-Shenyang, Huai-Hai i Beiping-Tianjin, nakon kojih je KPK svrgnuo vlast KMT, vodeći ka osnivanju Narodne Republike Kine, 1. oktobra, 1949.
- [8] Čang Kajšek je bio vođa KMT, koji je kasnije izgnan da bi postao lider Tajvana.
- [9] Hu Zongnan (1896.-1962.), stanovnik okruga Xiaofeng (sada dio okruga Anji), provincije Zhejiang, je bio sukcesivno zamenik komandira, izvršni komandir i šef Jugozapadne vojske KMT i administrativnog štaba.
- [10] Li Xiannian (1909.-1992.), jedan od glavnih vođa KPK. On je bio predsednik Kine 1983. Igrao je važnu ulogu pomažući Deng Šijaopingu da ponovo stekne moć 1976. na kraju Kulturne Revolucije.
- [11] Kad je KPK počela reformu zemlje, kategorizovala je ljude. Među definisanim klasama neprijatelja, intelektualci su iza zemljoposjednika, reakcionara, špijuna, itd. i klasifikovani kao Broj 9.
- [12] Iz poeme Sima Qiana (oko 145.-135. pne do oko 87. pne), istoričara i naučnika u Zapadnoj Han Dinastiji. Njegova čuvena poema kaže: "Svako mora umreti; osoba ili umire uzvišenije nego planina Taishan. ili lakše nego pero." Planina Taishan je jedna od glavnih planina u Kini.
- [13] Yang Kuisong: "Pregled finansijske podrške Moskve Komunističkoj partiji Kine od 1920-tih do 1949-tih (1)", Br. 27, internet edicija 21. veka, (30. juna 2004.).
Web stranica:
<http://www.cuhk.edu.hk/ics/21c/supplem/essay/040313a.htm> (na kineskom).
Autor Yang Kuisong je bio istraživač moderne istorije Kineske akademije društvenih nauka. Trenutno, on je profesor istorijskog fakulteta na Univerzitetu u Pekingu i profesor Univerziteta Istočne Kine.
- [14] Severna Ekspedicija je bila vojni pohod koji je vodio Čang Kajšek 1927. s namerom da ujedini Kinu pod vlašću KMT i okonča vlast mesnih vojnih diktatora. Bio je naveliko uspešan u tim ciljevima. Za vreme Severne Ekspedicije, KPK je bila u savezu s KMT.
- [15] Revolucionarni pokret za vreme saveza KPK i KMT, izražen Severnom Ekspedicijom.
- [16] Sun Yat-sen (1866-1925), osnivač moderne Kine.

[17] Nacionalna Revolucionarna Vojska pod kontrolom KMT, bila je nacionalna vojska Republike Kine. Za vrijeme saveza KPK-KMT, uključivala je članove KPK, koji su se pridružili savezu.

[18] 12. aprila, 1927, KMT pod vođstvom Čang Kajšeka je pokrenuo vojnu operaciju protiv KPK u Shanghaju i nekoliko drugih gradova. Preko 5.000 do 6.000 članova KPK je bilo uhvaćeno i mnogi od njih bili ubijeni u Shanghaju između 12. aprila i kraja 1927.

[19] Oblast planine Jinggangshan se smatra prvom ruralnom revolucionarnom bazom KPK i naziva se "kolevkom Crvene Armije".

[20] Bitke Liaoxi-Shenyang, Beijing-Tianjin i Huai Hai su bile tri glavne bitke, koje je KPK vodila protiv KMT od septembra 1948. do januara 1949, u kojima su mnoge od trupa KMT bile uništene. Milioni života su izgubljeni u ove tri bitke.

[21] Lin Biao (1907-1971), jedan od starijih vođa KPK, služio pod Mao Cetungom kao član kineskog Politbiroa, potpredsednik (1958.) i Ministar odbrane (1959.). Lin se smatra arhitektom Kineske Velike Kulturne Revolucije. Lin je naimenovan za Maovog naslednika 1966, ali je 1970 izgubio naklonost. Predosećajući svoj pad, Lin je kako se govori postao umešan u pokušaj puča i pokušao pobeći u SSSR, čim je nepotvrđena zavera bila otkrivena. Za vreme njegovog leta u pokušaju da izbegne progon, njegov se avion srušio u Mongoliji, pri čemu je poginuo.

[22] Qu Qiubai (1899.-1935.) je jedan od ranijih vođa KPK i čuveni levičarski pisac. KMT ga je uhvatio 23. februara, 1935. i umro je 18. juna iste godine.

[23] "Tri predstavnika" su prvi put spomenuti u govoru Đijang Cemina, u februaru 2000. Prema toj doktrini, Partija mora uvek predstavljati smer razvitka kineskih naprednih, proizvodnih snaga, orijentaciju kineske napredne kulture i temeljne interese nadmoćne većine kineskog naroda.

[24] Zhang Bojun (1895.-1969.) je bio jedan od osnivača "Kineske demokratske Lige", demokratske partije u Kini. On je bio označen desničarem broj 1 1957. godine od strane Mao Cetunga i bio je jedan od malog broja desničara, koji nisu bili rehabilitovani nakon Kulturne Revolucije.

[25] Luo Longji (1889.-1965.) je bio jedan od osnivača "Kineske demokratske Lige". On je bio označen desničarem 1958. godine od strane Mao Cetunga i bio je jedan od malog broja desničara, koji nisu bili rehabilitovani nakon Kulturne Revolucije.

[26] Pu-yi, Mandžurijsko ime Aisin Gioro (1906-1967), poslednji imperator (1908-1912) Kine, vladao pod imenom Hsuan T'ung. Posle njegovog napuštanja dužnosti, nova republikanska vlada mu je darovala veliku državnu penziju i dozvolila mu da živi u Zabranjenom Gradu Pekinga do 1924. Posle 1925, živio je u Japanskoj koncesiji Tianjina. 1934. godine, vladajući pod imenom K'ang Te, postao je imperator Japanske marionetske države Manchukao, ili Mandžurija. Rusi su ga uhvatili 1945. i držali kao svog zarobljenika. 1946. godine, Pu Yi je svedočio na sudu za ratne zločine u Tokiju da je bio sredstvo Japanskih militarista protiv svoje volje, a ne, kako su oni tvrdili, sredstvo Mandžurijskog samoopredeljenja. 1950. godine predat je kineskim komunistima i bio je zarobljen u Shenyangu do 1959. kad mu je Mao Cetung dao pomilovanje.

[27] Iz Qu Qiubai, "Još nekoliko riječi", 23. maja 1935., pre njegove smrti 18. juna 1935.

[28] Zhang Wentian (1900.-1976.), važan vođa KPK od 1930-tih. On je bio zamenik ministra spoljnih poslova Kine od 1954. do 1960. Bio je progonjen do

smrti 1976. za vreme Kulturne Revolucije. Njegov slučaj je rehabilitovan u avgustu 1979.

[29] Zadnji od deset generalnih sekretara KPK, koji je bio otpušten zbog svog neslaganja s upotrebom sile da bi se okončale demonstracije studenata na Trgu Tjenanmen, 1989.

[30] Zhang Guotao (1897.-1979.), jedan od osnivača KPK. Bio je izbačen iz KPK u aprilu 1938. Otišao je u Tajvan u novembru 1948., a zatim u Hong Kong 1949. Emigrirao u Kanadu 1968.

[31] "Bandu Četvorice" su osnovali Mao Cetungova žena Jiang Qing (1913.-1991.), činovnik Shangajskog odeljenja propagande, Zhang Chunqiao (1917.-1991.), književni kritičar Yao Wenyan (1931.) i stražar iz Shanghaya Wang Hongwen (1935.-1992.). Oni su se podigli na vlast za vreme Velike Kulturne Revolucije (1966.-1976.) i dominirali kineskom politikom u ranim sedamdesetim godinama.